

Nogmaals de tandheelkundige opleiding

Het is verklaarbaar, dat de reorganisatie van het tandheelkundig onderwijs niet overal met volledig begrip voor de daaraan ten grondslag liggende motieven en overwegingen als gerechtvaardigd en noodzakelijk wordt erkend en aanvaard. Nu deze eenmaal haar beslag heeft gekregen zou men denken dat het weinig zin meer heeft om over de mérites van de nieuwe wettelijke regeling zich in onvruchtbare nabetrachtingen te verliezen, wanneer deze slechts ten doel hebben om van een afwijzend standpunt te getuigen.

Zo heeft Prof. Dr. A. J. P. van den Broek het nuttig geoordeeld om in het Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde van 10 Januari j.l. *) aan te tonen dat de behoefte aan een werkelijk academische opleiding bij de tandartsen niet aanwezig zou zijn. Ten bewijze daarvan beroept hij zich op het door hem gestelde feit, dat de in het Academisch Statuut in 1921 geschapen mogelijkheid tot het invoeren van een kandidaats- en een doctoraal examen in de tandheelkunde voor geen enkele student, tandarts of organisatie aanleiding is geweest om op verwerkelijking van de betreffende bepalingen (§ 22 en § 23) aan te dringen.

Het moet de hooggeleerde schrijver ontgaan zijn dat in de loop der jaren meerdere, zij het vruchteloze pogingen zijn gedaan om deze bepalingen effectief te maken. De redenen voor de weigering zijn nimmer onthuld, maar de tandartsen in hun academische aspiraties achteraf te disqualificeren, als gevolg van niet-overwonnen weerstanden vindt in de historie der feiten geen enkele grond. De gegadigden hebben eenvoudig geen kans gekregen en de overigen kan men bezwaarlijk ten laste leggen, dat zij zich met de bestaande opleiding hebben tevreden gesteld en geen (vergeefs) pionierswerk als bovenbedoeld hebben verricht. Hetgeen, naar men zal moeten erkennen, ook niet gevergd noch verwacht kan worden van jongelieden die zich voor een beroep willen bekwamen.

Wél behoort dit tot de taak van de beroepsorganisatie, die de verbetering van de opleiding als onderdeel van haar bemoeiingen in haar statuten heeft vastgelegd. Maar niemand zal kunnen beweren, dat

*) Men zie elders in dit nummer.

de Maatschappij niet bij herhaling op aanpassing van het onderwijs aan de gewijzigde behoeften bij de betreffende autoriteiten heeft aangedrongen, zij het dan ook met zo weinig vrucht, dat Prof. v a n d e n B r o e k ook aan deze activiteit geen enkele herinnering heeft bewaard.

Men kan ons de vraag stellen waarom zoveel aandacht wordt besteed aan een niet door de feiten gerechtvaardigde zienswijze met betrekking tot het verleden. Het antwoord moet luiden: omdat als twee hetzelfde beweren zulks nog niet hetzelfde betekent. Hier is n.l. aan het woord een hoogleraar, die jarenlang een belangrijk onderdeel van de propaedeuse aan de tandheekkundige studenten heeft onderwezen, daaraan een evenredig gezag kan ontleen bij het uitspreken van een oordeel, dat ook nog verder reikt.

Wanneer n.l. deze docent ten aanzien van de nieuwe opleiding als zijn mening geeft - zij het in de vorm van vrees - dat de hierdoor gevormde tandartsen „van alles heel weinig” zullen weten, dan betekent deze verwachting niet minder dan een tekort aan vertrouwen in de wijze waarop de docenten die met dit nieuwe onderwijs zijn belast, hun taak zullen opvatten en ten uitvoer brengen.

Het doel van de nieuwe wettelijke regeling is in de eerste plaats het leggen van een wetenschappelijke basis als deugdelijke grondslag voor de verdere studie der tandheekkunde in engere zin. Indien - gelijk men uit Prof. v a n d e n B r o e k's uitspraak zou afleiden - het resultaat niet meer zou betekenen dan een wetenschappelijk te verwaarlozen kennis op het algemene fysische, biologische en medische terrein, dan had deze wetswijziging gevoegelijk achterwege kunnen blijven.

Van het universitaire onderwijs in de geneeskunde is de studie der tandheekkunde een onderdeel, waarvoor de wettelijke regeling het richtsnoer vormt bij de organisatie, bepaling van de omvang en van de hoedanigheid der betreffende opleiding. Beslissend is echter de geest die het geheel beheerst en er als het ware van uitstraalt. Als zodanig representeert ook het tandheekkundig onderwijs de universiteit en is het in de ogen van bevoegde beoordelaars, die dit onderdeel aanstonds op zijn gehalte kunnen toetsen, mede bepalend voor het respect dat zij het geheel menen schuldig te zijn.

Dat de docenten, die in het nieuwe tandheekkundige onderwijs hun aandeel zullen nemen en ten dele reeds genomen hebben er zich van zouden afmaken op een wijze als uit de verwachting van Prof. v a n d e n B r o e k zou zijn af te leiden, is onvoorstelbaar. Wij zijn vol vertrouwen dat de toekomst diens verwachting in het ongelijk zal stellen.

B.